

Nr 4/07/IND - Ställningstagande avseende preskriptionsfrågor vid krav och utmätning

Expertgruppen indrivning

Dnr 80835840-07/121

2007-12-03

Vid fråga om bedömning av preskriptionsavbrott skett genom åtgärd från borgenärens sida, ska Kronofogdemyndigheten bedöma borgenärens uppgifter på sätt som framgår av sammanfattningen i den anslutande rättsliga promemorian.

Vid fråga om åtgärder som vidtagits av Kronofogdemyndigheten ska leda till att preskriptionsavbrott har skett, ska Kronofogdemyndigheten vid bedömningen tillämpa vad som framgår av sammanfattningen i den anslutande rättsliga promemorian.

Sven Kihlgren

Processägare

Rättslig promemoria om preskriptionsavbrott vid krav och utmätning

1 Sammanfattning

Borgenärs krav

Enligt tidigare praxis har det krävts att en borgenär, för att kunna bryta preskriptionen, visar genom t.ex. mottagningsbevis att gäldenären har nåtts av hans skriftliga krav.

Beviskravet på borgenären har lättats genom rättsfallet NJA 2007 s 157. KFM:s uppfattning om rättsläget idag kan sammanfattas i följande punkter.

- Uppgift ur ett inkassoföretags databas kan godtas som bevis om att krav har avsänts, men det förutsätter att uppgiften är begriplig. Den måste kunna tolkas så att ett skriftligt kravbrev avseende den aktuella fordringen har skickats till gäldenären.
- Samma gäller om borgenären kan åberopa en kopia av ett avsänt kravbrev. En sådan kopia bör typiskt sett ge borgenären bättre bevisläge än uppgifter ur en databas.
- Borgenären behöver endast styrka att kravbrevet har skickats till gäldenärens folkbokföringsadress om gäldenären gjort invändning mot borgenärens uppgifter om folkbokföringsadressen att han inte har varit bosatt under sin folkbokföringsadress torde han ha bevisbördan för detta.
- Om mottagningsbevis saknas kan borgenären, genom att visa att ett flertal kravbrev har skickats, styrka att preskriptionen avbrutits. Efter en sannolikhetsbedömning fann HD i rättsfallet att fem kravbrev var tillräckligt antal för att preskriptionstiden skulle vara avbruten.
- Har borgenären visat att ett flertal kravbrev skickats till gäldenären måste gäldenären kunna lämna en tänkbar förklaring till varför han inte nåtts av försändelserna för att preskriptionsavbrott inte ska anses ha uppkommit.

Även om HD inte har berört frågan i rättsfallet anser KFM, på grund av den sannolikhetsbedömning som HD har gjort, att ny preskriptionstid ska räknas från den tid då det sista kravbrevet kan antas ha nått gäldenären. Ju fler kravbrev som skickats, desto större sannolikhet att något nått gäldenären.

Utmätningförfarande

Preskriptionstiden avbryts också genom ansökan om utmätning. Ny preskriptionstid börjar löpa från målets redovisning förutsatt att gäldenären delgivits eller på annat sätt underrättats om borgenärens krav. För att underrättelsekravet ska vara uppfyllt räcker att en underrättelse enligt 4 kap. 12 § utsökningsbalken (UB) har skickats till honom, utan att den har kommit i retur. På motsvarande sätt räcker det att bevis skickats om utmätning i lön eller om att överskott på skattekontot utmätts för att underrättelsekravet ska vara uppfyllt.

Om det inte kan visas att underrättelse eller bevis skickats till gäldenären eller om handlingarna kommit i retur är KFM enligt offentlighetsprincipen skyldig att ta fram de handlingar och uppgifter som borgenären begär för att styrka att gäldenären har underrättats om fordringen.

Om det visas att gäldenären har underrättats löper en ny ordinarie preskriptionstid. I annat fall förlängs preskriptionstiden med endast ett år, såvida den ordinarie preskriptionstiden löpt ut under handläggningstiden.

2 Bakgrund, frågeställning och syfte

Gäldenärer gör i ökande omfattning invändning enligt 3 kap. 21 § 2 stycke UB mot verkställigheten och påstår att utmätningfordringen i enskilt mål^[1] är preskriberad.

Syftet med denna rättsutredning är att belysa innebörden av HD:s avgöranden i ämnet och att ge vägledning för det praktiska arbetet när invändning om preskription görs.

[1] Preskription av fordran i allmänt mål faller utanför denna framställning.

3 Lagstiftning och praxis

[2]

3.1 Krav från borgenären

Enligt 5 § punkt 2 preskriptionslagen (PL) avbryts preskriptionstiden genom att gäldenären får ett skriftligt krav eller en skriftlig erinran om fordringen från borgenären. Det är alltså ett formkrav på skriftlighet och det förutsätts att det är från borgenären som kravet eller erinringen kommer.

I rättsfallet NJA 1996 s 809 gjorde gäldenären i ett mål om betalningsföreläggande invändning om preskription. Det var ostridigt att skriftligt krav hade sänts i lösbrev till gäldenärens adress varifrån denne hade eftersändning. Brevet hade inte kommit i retur. Gäldenären hävdade att han inte hade fått brevet. Trots att HD konstaterade att det inte fanns någon anledning att tro att brevet hade kommit bort i posten eller av annan anledning inte nått gäldenären, fann HD det inte styrkt att han hade fått brevet. Preskriptionstiden var därför inte bruten. I rättsfallet uttalade HD principen att det är borgenären som står risken för att krav enligt denna bestämmelse inte når gäldenären och att det är borgenären som har att styrka preskriptionsavbrott.

I rättsfallet NJA 1998 s. 750 var fråga om invändning från två gäldenärer om hinder mot verkställighet enligt 3 kap. 21 § UB på grund av påstådd preskription. Borgenären hade skickat kravbrev till båda i rekommenderad försändelse. Den ena försändelsen hade kommit i retur, men inte den andra. HD fann att det inte var visat att någonda gäldenären hade fått del av kravet. HD uttalade att det som regel krävs att borgenären visar att gäldenären har löst ut den rekommenderade försändelsen för att preskriptionen ska anses avbruten.

HD har i rättsfallet NJA 2007 s 157 lättat på beviskraven för borgenärer när det gäller att visa på preskriptionsavbrott. Målet gällde en konsumentfordran med tre års preskriptionstid. Inom ordinarie preskriptionstid hade borgenären skickat fem kravbrev och därefter ytterligare nio kravbrev till gäldenärens folkbokföringsadress. Borgenären företedde utdrag ur ett datasystem som utvisade datum då breven skulle ha skickats jämte kopior av vissa av de brev som påstods ha

skickats. Kopiorna uppgavs vara hämtade ur den datafil som hade skickats till Posten för utskrift och befordran till gäldenären. Gäldenären bestred att han skulle ha mottagit något krav- eller påminnelsebrev. Högsta domstolen godtog borgenärens påstående om att de nämnda kravbrev hade skickats samt antecknade att det inte hade gjorts gällande annat än att gäldenären under den aktuella tiden hade varit bosatt på folkbokföringsadressen. Det fanns dock inte någon bevisning om att gäldenären hade nåtts av något av kravbrev. I denna del anförde Högsta domstolen att kraven på bevisningen, att gäldenären mottagit brev med en preskriptionsavbrytande verkan, har brukat ställas högt. Att det är utrett att enstaka brev har skickats har normalt inte godtagits som tillräcklig bevisning. HD fann dock, med hänvisning till omständigheterna i fallet, att när ett flertal brev hade skickats fick möjligheten att inte åtminstone något av breven skulle ha nått gäldenären anses vara försumbar. Den tidigare principen att borgenären står risken för att kravbrevet når gäldenären har fått vika för en sannolikhetsbedömning. Mot detta ger HD gäldenären en möjlighet att komma ifrån preskriptionsavbrott om han kan anföra någon tänkbar förklaring till att samtliga aktuella kravbrev skulle ha förkommit under postbefordran eller någon förklaring till att han av annat skäl inte fått dem.

Av avgörandet kan dock inte dras några säkra slutsatser hur många kravbrev som en borgenär måste ha skickat under preskriptionstiden för att gäldenären ska anses ha nåtts av borgenärens krav. Det bör dock noteras att det i det aktuella fallet hade skickats fem kravbrev under den första treårsperioden och att HD, när domstolen uttalar sig om "ett flertal försändelser", knyter an till förhållandena i fallet.

[2] Preskriptionsavbrott enligt 5 § punkt 1 preskriptionslagen tas inte upp i denna framställning, därför att bestämmelsen inte synes välla tillämpningssvårigheter.

3.2 Utmättningsförfarande

3.2.1 Preskriptionsavbrottet

Enligt 5 § punkt 3 PL förutsätter preskriptionsavbrott endast att borgenären åberopar fordringen gentemot gäldenären hos KFM.

Preskriptionsavbrottet uppkommer alltså redan i och med att utsökningsmålet tas upp till handläggning. Konsekvenserna av avbrottet framgår av 7 § PL.

3.2.2 Tidpunkten för ny preskriptionstid i utsökningsmål

Om preskription har avbrutits genom att talan har väckts eller genom att fordringen annars har åberopats enligt 5 § punkt 3 PL, löper enligt 7 § stycke 1 PL en ny preskriptionstid^[3] från den dag dom eller slutligt beslut meddelas eller det rättsliga förfarandet avslutas på annat sätt.

Om det rättsliga förfarandet avslutas utan att gäldenären har delgivits eller på annat sätt underrättats om borgenärens framställning, beräknas dock preskriptionstiden som om något avbrott inte hade skett, 7 § stycke 2 PL. En fordran vars preskriptionstid infaller under handläggningen preskriberas likväl tidigast ett år efter det att förfarandet avslutas, men då definitivt utan möjlighet till ny förlängning.

I exekutiv verksamhet börjar en ny preskriptionstid löpa från och med den dag då KFM fattar beslut om att redovisa utsökningsmålet till borgenären. Denna princip har fastslagits i NJA 1991 s 647 och bekräftats i NJA 1994 s 553. I det sistnämnda fallet var dock två justitieråd skiljaktiga i denna fråga och ansåg att tiden skulle räknas från den tidpunkt då tillgångsundersökningen faktiskt avslutades. Majoritetens mening får anses vara gällande rätt. Fallen är hänförliga till tiden före möjligheten till förnyelseansökan infördes 1996. Konsekvensen av HD:s resonemang måste bli att ny preskriptionstid börjar löpa först när målet, efter eventuella förlängningar, slutligt avslutas genom redovisning.

[3] Med tre eller tio år, beroende på fordringens art se 2 § PL.

3.2.3 NJA 1991 s 647 och underrättelse om framställningen hos KFM

Vad som krävs för att en gäldenär i utsökningsförfarandet ska anses vara underrättad så som sägs i 7 kap stycke 2 PL har bedömts av HD i NJA 1991 s 647. Rättsfallet tycks vara svårtolkat och det finns anledning kommentera det. Först ska dock understrykas att 7 § stycke 2 PL inte föreskriver att gäldenären måste delges underrättelse om borgenärens framställning hos KFM, han kan underrättas på annat sätt^[4].

I rättsfallet hade en borgenär begärt utmätning för samma exekutionstitel vid två tillfällen och i båda målen fått utmätning av gäldenärens överskjutande skatt. När borgenären en tredje gång begärde utmätning för samma fordran, gjorde gäldenären invändning om preskription.

HD konstaterade först att preskriptionsavbrott skett genom att borgenären i de tidigare målen åberopat fordringen hos KFM. Så långt råder det enighet i HD.

Men det blir komplikationer när det gäller tillämpningen av 7 § PL. I HD framkom det att det inte fanns något belägg för att underrättelse enligt 4 kap. 12 § UB hade skickats till gäldenären. I minoritetens motivering sägs "Av de i målet åberopade handlingarna framgår inte huruvida underrättelse enligt 4 kap 12 § UB tillställts Hans W med anledning av 1984 års utmätningensansökan; på härför avsedd plats i formuläret har någon markering inte skett. Det har inte heller förebragts någon utredning huruvida underrättelse enligt 6 kap 9 § utsökningsförordningen lämnats sedan utmätning ägt rum. Även om det likväl synes sannolikt att underrättelser enligt de berörda bestämmelserna avsänts, är omständigheterna inte sådana att de mot Hans W:s bestridande med tillräcklig grad av säkerhet kan antas att han erhållit kännedom om bolagets framställning innan redovisning ägde rum."

Det får hållas för visst att, om det hade funnits en notering om att underrättelse hade skickats till gäldenären utan att den kommit i retur, en enig HD hade funnit att rekvisitet om underrättelse i 7 § stycke 2 PL var uppfyllt. Nu fanns det inte sådan notering och minoriteten stannade här, medan majoriteten gick vidare i resonemanget.

I 7 § stycke 2 PL sägs inte någonting om utmätning, utan kravet är att gäldenären underrättas om borgenärens framställning. Majoriteten snävar dock in sig i ett resonemang om utmätningarna.

Gäldenären bestred alltså att han fått några besked från skattemyndigheten om att hans överskjutande skatt erlagts till borgenären i de tidigare målen. Hans uppgifter om att han varit bosatt i utlandet och att myndigheterna hade fel adress i utsökningsmålen, hade inte bestritts i målet. Trots detta fann majoriteten att det saknades skäl till annat antagande än att gäldenären i vart fall med anledning av slutskattsedeln fått kännedom om KFM:s indrivningsåtgärd. Det är allmänt känt att slutskattsedlarna skickades i lösbrev till den adress som fanns hos skattemyndigheten. Vidare är det känt att det i slutskattsedeln, om överskjutande skatt utmätts eller avräkning skett, angavs att visst belopp överförts till KFM. Det framgick inte vem som var borgenär eller vilken fordran det var fråga om.

Men majoriteten byggde alltså sitt antagande, att gäldenären underrättats, på att ett lösbrev i form av en slutskattsedel enligt gängse rutiner hade skickats till honom. Det fanns dock inte någon utredning om att sedeln faktiskt hade skickats. Poängen med rättsfallet är alltså att majoriteten lägger kravet på underrättelse så lågt att det räcker med lösbrev för att det ska vara antagligt att gäldenären är underrättad. Den omständigheten att överskjutande skatt hade utmätts i de tidigare målen är inte av något principiellt intresse för bedömningen. Men det kan ändå påpekas att slutskattsedeln inte kunde anses i sig innehålla sådan upplysning om borgenärens framställan hos KFM som krävs enligt 7 § stycke 2 PL.

Om man då försöker bedöma hur majoritetens avgörande står sig i förhållande till KFM:s underrättelse enligt 4 kap. 12 § UB, är det så att även underrättelsen skickas i lösbrev till gäldenären under hans folkbokföringsadress. Om det kan utredas att underrättelse har skickats till gäldenären, vilket inte lyckades i HD-fallet, och att försändelsen inte kommit i retur är det helt förenligt med rättsfallet att anta att gäldenären har nåtts av underrättelsen om utsökningsmålet. Dessutom har våra underrättelser den fördelen att borgenärens framställan tydligt framgår till skillnad mot uppgifterna i slutskattsedeln.

[4] I prop 1979/80:119 s. 99 sägs, i specialmotiveringen till 7 § stycke 2 PL: Av andra stycket framgår att en förutsättning för att en ny preskriptionstid av vanlig längd skall börja löpa, när preskriptionen har avbrutits genom väckande av talan e.d., är att gäldenären har underrättats om borgenärs framställning. Detta innebär inte att gäldenären måste ha fått ett exemplar eller en kopia av den inlägga vari borgenären har framställt sitt yrkande. Det räcker med att han fått en underrättelse om framställningen t.ex. genom ett meddelande från kronofogdemyndigheten om att verkställighet har begärts.

3.2.4 NJA 1996 s 351 om meddelanden från KFM som inte behöver delges

I rättsfallet hade gäldenärens fastighet dömts i mät i ett BF-utslag och skulle säljas exekutivt. Efter att ha skickat förfrågan om lämplig auktionstidpunkt, utan att gäldenären hördes av, skickade KFM enligt 12 kap. 21 § UB underrättelse om auktionen till den adress som fanns i BF-utslaget, varefter fastigheten såldes.

Gäldenären överklagade försäljningen och hävdade att han inte hade nåtts av underrättelsen om auktionen och att detta var skäl att upphäva försäljningen.

Det visade sig att han, innan KFM skickade underrättelsen, hade flyttad från den adress som fanns i BF-utslaget, först till en annan adress i Sverige, dit han hade eftersändning, och därefter till Schweiz. När underrättelsen skickades var han alltså bosatt i Schweiz på en adress som folkbokföringen hade noterat. Strax före auktionen fick KFM uppgift om gäldenärens bosättning i Schweiz och kontaktade folkbokföringen, men fick där inte fram hans adress och fastigheten blev alltså såld.

HD konstaterade först att underrättelse enligt 12 kap. 21 § UB inte behöver delges. Sedan uttalar HD "Vid denna form av underrättelse gäller i princip att meddelandet går på mottagarens risk". Här slår HD alltså fast en allmän princip som gäller alla underrättelser som inte ska delges. Denna grundsyn gör rättsfallet NJA 1991 s 647 begripligare. Sammantaget medför dessa två rättsfall att kravet på gäldenärskontakt enligt handboken Utsökning & Indrivning (1996 års utgåva), kap 2.9.1, inte längre kan anses gälla. Denna princip om mottagarens risk vid försändelse från myndighet skiljer sig alltså helt från principen i NJA 1996 s 809 om att borgenären står risken för att kravbrev når gäldenären.

I detta fall fann HD att KFM var berättigad att använda sig av adressen i BF utslaget, trots att det i folkbokföringen fanns uppgift om ny adress. Inte heller den omständigheten, att KFM inte fick fram den hos folkbokföringen antecknade adressen i Schweiz, ansåg HD kunna föranleda att underrättelsen förlorade sin giltighet. Försäljningen stod sig alltså.

Det resonemang som HD för, kan utan vidare tillämpas på alla underrättelser som KFM ska skicka till en gäldenär utan att det finns krav på delgivning, t.ex. underrättelse om målet enligt 4 kap. 12 § UB.

4 Några slutsatser av praxis

4.1 Borgenärs krav

Genom rättsfallet NJA 2007 s 157 har tillämpningen av 5 § andra punkten PL utvidgats. En borgenär kan få till stånd preskriptionsavbrott genom att visa att han har skickat upprepade kravbrev inom ordinarie preskriptionstid till gäldenärens folkbokföringsadress, förutsatt att gäldenären inte kan ge någon rimlig förklaring till att han inte har nåtts av kraven. I detta fall hade fem kravbrev skickats.

I rättsfallet åberopade borgenären ett utdrag ur anlitat inkassobolags datasystem. Vid kontroll av handlingarna i HD:s akt framkom att det i utdraget hade noterats fem datum inom treårsfristen, namn på inkassohandläggaren och förkortningen BETALPÅ. På grund av detta godtog HD borgenärens påstående att inkassobolaget hade skickat fem påminnelsebrev. HD godtog vidare borgenärens uppgift om att breven skickats till gäldenärens folkbokföringsadress och konstaterade att det inte hade gjorts gällande annat än att gäldenären varit bosatt under den adressen. Av borgenärens handlingar framgår att gäldenären haft samma adress under hela handläggningstiden, men det finns bland handlingarna inte något bevis om folkbokföring eller om faktisk bosättning.

Handlingarna visar inte annat än att gäldenären endast hade en skuld till borgenären. Det har därför inte behövts bevisning om att kravet avsåg rätt skuld.

Det kan således konstateras att HD godtagit ganska knapphändiga uppgifter för att kravbrev ska anses ha avsänts. Något klart besked om innehållet i breven inom treårsfristen kan uppgifterna i databasen knappast ge. HD har dock godtagit en relativt rimlig tolkning av förkortningen BETALPÅ. Slutsatsen måste bli att KFM inte bör ställa högre krav än HD på bevisning om att kravbrev har skickats. De kopior av brev som omnämns i beslutet avser tiden efter treårsfristen. Om uppgifterna i ett databasutdrag är tillräckligt tydliga, bör KFM inte dessutom kräva kopior av kravbrev. En annan sak är att en borgenär gör klokt i att i första hand åberopa kopia av kravbrev om sådan finns. En sådan kopia ger i regel klart besked om vad kravet avser och vart det skickats.

I tidigare praxis har HD funnit att enstaka kravbrev inte räcker som bevis för att gäldenären har nåtts av krav. I nu aktuellt fall fanns det inte bevis om att gäldenären hade nåtts av något av kravbreven. HD gör en sannolikhetsbedömning och finner att möjligheten att inte någon av de skickade försändelserna skulle ha nått gäldenären är närmast försumbar. Det är här väl att märka att det under den kritiska första treårsfristen hade skickats fem kravbrev. Rättsfallet ger alltså säkert besked om att utskicket av fem kravbrev ger tillräcklig säkerhet för att åtminstone något av dem nått gäldenären. Fallet ger inte besked om färre utskick kan godtas. Eftersom HD:s resonemang bygger på sannolikhet, minskar sannolikheten för att gäldenären nåtts om färre utskick godtas. Rättsutvecklingen får utvisa om lägre antal krav kan godtas, men i nuläget bör större avvikelse från antalet krav inte göras.

Även om HD i 2007 års rättsfall funnit att fem kravbrev var tillräckligt antal för att det var sannolikt att gäldenären nåtts av något av breven, ska rättsfallet inte nödvändigtvis tillämpas så att fem försändelser är ett absolut krav för preskriptionsavbrott eller att det antalet alltid är tillräckligt för sådant avbrott. KFM måste alltid göra en helhetsbedömning av samtliga omständigheter i det enskilda fallet. När det gäller antalet krav är det dock klart att enstaka krav inte är tillräckligt.

Utformningen av 5 § andra punkten PL får anses lägga bevisbördan på borgenären för att gäldenären har fått ett skriftligt krav. Om emellertid borgenären lyckas styrka att ett flertal krav har skickats till gäldenären går bevisbördan för att försändelserna inte nått honom över på gäldenären. Gäldenären synes då ha att förneka borgenärens uppgift om folkbokföring och bosättning för att de inte ska godtas. Vidare måste han lämna någon tänkbar förklaring till varför samtliga — i detta fall fem- kravbrev skulle ha förkommit eller han av annat skäl inte fått dem. Vid KFM:s handläggning av ärenden av detta slag synes KFM böra godta borgenärens uppgift om folkbokföringsadress och faktisk bosättning om gäldenären inte invänder mot uppgifterna. Om adressuppgifterna är bestyrkta eller obestridda, krävs det även hos KFM att gäldenären ger någon tänkbar förklaring till att samtliga försändelser förkommit.

Slutligen kan det konstateras att det av HD:s avgörande inte framgår från vilken tidpunkt den nya preskriptionstiden ska räknas när flera krav skickats. Om man inte vet vilket av kravbreven som ska antas ha nått gäldenären, bör den nya preskriptionstiden kunna beräknas från den tidpunkt då gäldenären kan antas ha mottagit det sista av kravbreven. Anledningen till denna bedömning är att HD har gjort en sannolikhetsbedömning av att något krav har nått gäldenären. Eftersom ett skickat kravbrev inte har bedömts räcka för preskriptionsavbrott bör det kravbrevet inte heller ges effekten att ny preskriptionstid beräknas utifrån det. Ju fler kravbrev som skickats, desto större sannolikhet att något nått gäldenären.

4.2 Underrättelse från KFM

När det gäller tillämpningen av 7 § stycke 2 PL är det givet att underrättelsekravet är uppfyllt om det finns något delgivningsbevis t.ex. över sakutmätning eller indragning.

När det gäller frågan om gäldenären enligt 7 § stycke 2 PL har underrättats om borgenärens framställning när delgivning inte behövs, gäller den motsatta principen, nämligen att försändelsen skickas på mottagarens risk.^[5]

Om borgenären, efter gäldenärens invändning om preskription, hävdar att preskriptionstiden brutits genom tidigare utmätning, har han som part med stöd av offentlighetsprincipen rätt att kräva att KFM tar fram behövliga uppgifter ur tidigare mål. Om det i sådant fall av uppgifterna i databasen framgår att underrättelse om ett tidigare mål har skickats till gäldenären utan att den har kommit i retur, saknas det anledning till annat antagande än att han har nåtts av underrättelsen och därmed ska en ny ordinarie preskriptionstid löpa från målets redovisning.

Ytterligare efterforskningar behövs då inte. Detta följer av HD:s avgöranden från 1991 och 1996.

Motsvarande bör gälla om det i tidigare mål beslutats om utmätning av lön eller av överskott på skattekonto, eftersom underrättelse om sådana utmätningar inte behöver delges, 7 kap. 10 § UF jämförd med till förordningen fogade tabell, punkt 2 och 6 kap, 9 § stycke 2 UF. HD:s avgöranden har bärighet även i dessa fall. Har bevis skickats utan att det kommit i retur, får gäldenären anses ha blivit underrättad.

Först om gäldenären inte kan anses underrättad enligt vad som ovan framförts, kan ytterligare efterforskningar bli påkallade.

Offentlighetsprincipen och rätten till partsinsyn^[6] ställer långtgående krav på KFM om borgenären påfordrar att få del av allmän handling eller uppgift ur allmän handling. Detta gäller normalt även handlingar som arkiverats och uppgifter från REX som överförts på mikrofilm.

Om det i sådant fall av handlingarna i målet eller genom uppgift på mikrofilm framgår att gäldenären vid kontakt med KFM fått kännedom om det tidigare målet, har en ny ordinarie preskriptionstid börjat löpa från tidpunkten för det senare målets redovisning. Om kontakt med gäldenären ägt rum i flera enskilda mål samtidigt måste det framgå att gäldenären vid kontakten fått kännedom om att den borgenär, mot vars fordran han nu gör preskriptionsinvändning, var med bland sökandena.

[5] Hovrätten för Västra Sverige har i beslut den 14 augusti 2007, mål ÖÅ 3216-07, tagit ställning till frågan om preskriptionsavbrott på grund av borgenärs krav och dessutom på grund av utmätningförfarande. I den förstnämnda situationen fann hovrätten att det endast var visat att borgenären hade skickat två av flera kravbrev till gäldenärens folkbokföringsadress. Detta räckte inte för preskriptionsavbrott, vilket var helt förenligt med NJA 2007 s 157. När det gällde utmätningförfarandet nämnde hovrätten varken rättsfallet NJA 1991 s. 647 eller NJA 1996 s 351. Hovrätten har, förmodligen under intryck av rättsfallet NJA 2007 s 157, konstaterat att en enda underrättelse från KFM skickats och funnit att det inte var tillräcklig för att gäldenären skulle anses vara underrättad. Hovrättens avgörande kan inte anses vara förenlig med 1991-års och 1996-års HD-avgöranden och kan inte vara vägledande för rättstillämpningen.

[6] RÅ 2001 ref 27